

Γιώργος Ρούσης

Υπάρχουν πολλοί σοβαροί λόγοι που οδηγούν στην αναγκαιότητα εξόδου από την Ε.Ε.

Ο πρώτος λόγος είναι ότι η ΕΕ είναι μια σαφώς ταξικά προσανατολισμένη υπέρ του μεγάλου κεφαλαίου μορφή ολοκλήρωσης και όχι μια ένωση των λαών η οποία για να πραγματοποιηθεί, κατ' αναλογία του αστικού κράτους, απαιτεί όχι την εκ των έσω μεταρρύθμιση της αλλά το γκρέμισμα και το τσάκισμα της.

Ο δεύτερος από αυτούς είναι ότι καμιά ουσιαστική μεταρρύθμιση σε φιλολαϊκή κατεύθυνση δεν είναι εφικτή στα πλαίσια της ΕΕ και τούτο διότι το απαγορεύουν ρητά οι κανονισμοί της ΕΕ οι οποίοι και δεσμεύουν τις χώρες μέλη της. Αυτό έχει βαρύνουσα σημασία σε μια εποχή που η σχέση των προοδευτικών μεταρρυθμίσεων με μια γενικότερη ριζοσπαστική αλλαγή είναι πιο άμεση απ' ό τι παλιότερα ακριβώς λόγω της σύγχρονης δομικής κρίσης του καπιταλισμού η οποία για την επίλυση της απαιτεί την υπέρβαση του και όχι την επιστροφή από τον νεοφιλελευθερισμό σε ένα κενυσιανό μοντέλο.

Ο τρίτος λόγος είναι ότι στα πλαίσια του Είναι που διαμορφώθηκε για τους λαούς των χωρών από την συμμετοχή τους στην ΕΕ όλο και περισσότεροι είναι εκείνοι που συνειδητοποιούν τον πραγματικό της χαρακτήρα και στρέφονται εναντίον της. Και ο ρόλος της Αριστεράς είναι να προωθήσει παραπέρα αυτό το επίπεδο συνειδητοποίησης αντί να το οδηγεί προς τα πίσω, είτε με την ΕΕ λαγνεία, είτε υποστηρίζοντας ότι η έξοδος από την ΕΕ θα πρέπει να πραγματοποιηθεί επί σοσιαλισμού και όχι εδώ και τώρα στα πλαίσια μια μεταβατικής αντισυστημικής περιόδου.

Ο τέταρτος λόγος είναι ότι αν δε απαιτήσει η αριστερά την έξοδο από την ΕΕ και αυτό το διεκδικεί μόνον η άκρα δεξιά, εγκυμονεί ο κίνδυνος το αντιΕΕ ρεύμα να το καρπωθεί ο φασισμός κατ' αναλογία του θρησκευτικού μουσουλμανικού φαντασμαλισμού ο οποίος ανδρώθηκε από την απουσία μιας επαναστατικής εναλλακτικής με όλες τις τραγικές συνέπειες που αυτό μπορεί να έχει για τους λαούς .

Όμως και η πρόταση της εξόδου από την ΕΕ ή ακόμη και μόνον από την Ευρωζώνη είναι ανεπαρκής και κινδυνεύει να οδηγήσει σε μια μαζική εθελοδοουλία αν έχει τον χαρακτήρα του «πάμε στο άγνωστο με βάρκα την ελπίδα». Εν προκειμένω είναι βέβαιο ότι η συντριπτική πλειονότητα των ανθρώπων θα προτιμήσει την σιγουριά της δυστυχίας στην οποία άλλωστε και έχει γαλουχηθεί από τους κυρίαρχους, από το εγχείρημα μιας αβέβαιης ευτυχίας η οποία μπορεί να είναι καταστροφική αν η έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ δεν έχει προηγουμένως προετοιμαστεί θεωρητικά και δεν έχει προσλάβει ένα όσο γίνεται πιο σαφές περιεχόμενο .

Τα δέκα σημεία της εξόδου από ευρώ και ΕΕ, της παύσης πληρωμών, των εθνικοποιήσεων, της παραγωγικής ανασυγκρότησηςκλπ. να μεν αποτελούν ένα ελάχιστο πλαίσιο κίνησης, είναι όμως ανεπαρκή για να συγκροτήσουν μια ελκτική πειστική πρόταση για ευρύτερες μάζες, ανεπαρκή για να οδηγήσουν σε μια δύσκολη μεν, αίσια δε, έξοδο από το λάκκο των λεόντων .

Μια άλλη προϋπόθεση που συνδέεται με την προηγούμενη, για να έχει αίσια προοπτική η αναγκαία έξοδος από την ΕΕ, είναι αυτή να στηρίζεται σε ένα οργανωμένο, λαϊκό, μαζικό κίνημα και ένα κομματικό πολιτικό υποκείμενο.

Και αυτή η προϋπόθεση αποδυναμώνεται επικίνδυνα όταν καλλιεργείται η λογική της εναπόθεσης των

ελπίδων μόνον σε μια εκλογική νίκη της αριστεράς και όταν το αριστερό κυβερνών κόμμα λειτουργεί αντιδημοκρατικά και οι πιο σημαντικές αποφάσεις του λαμβάνονται από ένα στενό κύκλο στελεχών.

Ναι λοιπόν στην άμεση οργανωμένη έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ , όχι στην εθελοδοουλία και την άτακτη έξοδο.